

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL E. I. OU 2018-07-18 SKUNDO**

2018 m. rugsėjo 24 d. Nr. S-159 (7-138/2018)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Galiauskaitės
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus – pranešėjas
Vilmos Vildžiūnaitės

sekretoriaujant

U. E.

dalyvaujant
mokesčių administratoriaus atstovei
mokesčių mokėtojo atstovui

H. E.
Y. S.

2018 m. rugsėjo 11 d. posėdyje išnagrinėjusi užsienio apmokestinamojo asmens Estijos bendrovės „E. I.“ OU (toliau – Pareiškėjas) 2018-07-18 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2018-06-28 sprendimo Nr. 69-74, n u s t a t ė:

Inspekcija ginčijamu sprendimu panaikino Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Vilniaus AVMI) 2017-03-17 sprendimą Nr. (14.4) 460-598 ir pavedė priimti naują sprendimą.

Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimu Nr. (14.4) 460-598 nuspręsta Pareiškėjui negražinti 4485,18 Eur pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM).

Skundžiamame sprendime nurodyta, kad Inspekcija, vykdydama įsiteisėjusį Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) 2017-07-26 sprendimą Nr. S-161 (7-135/2017), pakartotinai išnagrinėjo Pareiškėjo 2017-04-04 skundą dėl Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo Nr. (14.4) 460-598.

Nustatyta, kad Pareiškėjas Vilniaus AVMI 2016-07-18 pateikė prašymą gražinti Lietuvos Respublikoje laikotarpiu nuo 2016-04-01 iki 2016-06-30 už kurą sumokėtą 4485,18 Eur PVM (prašymo Nr. EE1600005614, versija 2016-07-18 10:12:39). Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimu Nr. (14.4) 460-598 Pareiškėjui negražino prašomos PVM sumos.

Inspekcija 2017-05-04 sprendimu Nr. 69-47 Pareiškėjo 2017-04-04 skundo netenkino ir Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimą Nr. (14.4) 460-598 patvirtino.

Pareiškėjas Komisijai pateikė 2017-06-23 skundą. Komisija 2017-07-26 sprendimu Nr. S-161 (7-135/2017) panaikino Inspekcijos 2017-05-04 sprendimą Nr. 69-47.

Inspekcija Vilniaus apygardos administraciniam teismui (toliau – VAAT) pateikė skundą dėl Komisijos 2017-07-26 sprendimo Nr. S-161 (7-135/2017). VAAT, priėjęs išvadą, kad centrinis mokesčių administratorius į teismą kreipėsi ne dėl to, jog jis ir Komisija skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas, o dėl faktinių ginčo aplinkybių vertinimo, 2018-03-30 nutartimi administracinėje byloje Nr. eI-368-189/2018 šią bylą nutraukė.

Inspekcija pateikė atskirąjį skundą Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui (toliau – LVAT), kuris 2018-05-29 nutartimi administracinėje byloje Nr. eAS-377-1062/2018 Inspekcijos atskirąjį skundą atmetė, o VAAT 2018-03-30 nutartį paliko nepakeistą. LVAT pažymėjo, kad, Inspekcijos nuomone, surinktų duomenų pakanka priėti išvadą, jog Pareiškėjo pasirinktas veiklos modelis neatitinka prekės panaudojimo savo ekonominėje veikloje sampratos turinio, bet Komisija laikosi pozicijos, kad mokesčių administratorius nesurinko pakankamai faktinių duomenų, pagrindžiančių, jog užsienio apmokestinamasis asmuo neatitinka Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 117 str. 1 d. 2 punkto reikalavimų. Taigi, byloje buvo keliamas įrodymų pakankamumo klausimas, o tai nelaikytina skirtinga įstatymų ar kito teisės akto nuostatų interpretacija, kas suteiktų teisę centriniam mokesčių administratoriui skusti Komisijos sprendimą vadovaujantis Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 159 str. 2 dalimi.

Inspekcija nurodo, kad Komisijos priimtas 2017-07-26 sprendimas Nr. S-161 (7-135/2017) įsiteisėjo. Aptariamas Komisijos sprendimas iš esmės grindžiamas tuo, jog mokesčių administratorius nesurinko pakankamai faktinių duomenų, pagrindžiančių, jog Pareiškėjas kuro savo ekonominėje veikloje nenaudojo. Komisijos sprendime taip pat nurodyta, jog, konstatuojant, kad Pareiškėjas kuro savo ekonominėje veikloje nenaudojo, turėtų būti pagrįsta bylos duomenimis, jog, pavyzdžiui, vežėjai (UAB "C1" UAB "A1" UAB "B1" ir kt.), su kuriais Pareiškėjas buvo sudaręs sutartis dėl transporto paslaugų teikimo, veikė savo vardu, savo sąskaita, kurą naudojo ne tik Pareiškėjo poreikiams tenkinti bei kitos faktinės aplinkybės.

Komisijos 2017-07-26 sprendimu Nr. S-161 (7-135/2017) buvo panaikintas Inspekcijos 2017-05-04 sprendimas Nr. 69-47. Tačiau Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimas Nr. (14.4) 460-598, kuriuo nuspręsta Pareiškėjui negrąžinti prašomos PVM sumos, yra nepanaikintas. Aptariamame Komisijos sprendime nėra nurodyta, jog nagrinėjamu atveju Pareiškėjui turi būti grąžinta ginčo PVM suma, t. y. PVM grąžinimo klausimas neišspręstas, o tik padaryta išvada, kad mokesčių administratoriaus nustatytos aplinkybės nėra pakankamos konstatuoti, jog Pareiškėjas kuro savo ekonominėje veikloje nenaudojo.

LVAT praktikoje ne kartą pabrėžta, kad viešojo administravimo srityje galiojantys viešojo administravimo subjekto priimtų sprendimų teisėtumo bei privalomumo principai suponuoja tai, kad viešojo administravimo subjekto priimtas sprendimas galioja tol, kol nėra panaikintas aukštesnio viešojo administravimo subjekto (jeigu tokia galimybė yra nustatyta) arba teismo (*pavyzdžiui, LVAT 2012-11-08 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-151/2012, 2016-10-03 nutartis adm. byloje Nr. A-4506-438/2016*). Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimas Nr. (14.4) 460-598 iki šiol nėra panaikintas, todėl yra galiojantis.

Inspekcija, atsižvelgdama į nurodytą teismų praktiką bei į aptartas aplinkybes, skundžiamame sprendime padarė išvadą, jog ji turi pagrindą pakartotinai nagrinėti Pareiškėjo 2017-04-04 skundą bei, veikdama kaip aukštesnis viešojo administravimo subjektas, įvertinusi Komisijos 2017-07-26 sprendimo Nr. S-161 (7-135/2017) motyvus ir kitas teisiškai reikšmingas aplinkybes, privalo priimti atitinkamą sprendimą dėl minėto Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo, kuriuo nuspręsta Pareiškėjui negrąžinti 4 485,18 Eur PVM.

Atsižvelgdama į tai, kad Komisijos 2017-07-26 sprendimu Nr. S-161 (7-135/2017) nebuvo išspręstas PVM grąžinimo Pareiškėjui klausimas, įvertinusi šiame Komisijos sprendime nustatytą poreikį surinkti papildomus faktinius duomenis (dėl kuro panaudojimo

Pareiškėjo ekonominėje veikloje), padėsiančius priimti pagrįstą bei teisėtą sprendimą mokestinėje byloje, Inspekcija skundžiamame sprendime konstatavo, kad Pareiškėjo 2017-04-04 skundas iš dalies tenkintinas, Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimas Nr. (14.4) 460-598 naikintinas, Vilniaus AVMI pavedant priimti naują sprendimą (MAĮ 154 str. 4 d. 6 p.). Nurodyta, kad Vilniaus AVMI, pakartotinai nagrinėdama Pareiškėjo prašymą gražinti PVM, turėtų nustatyti, ar su Pareiškėju sudarę sutartis vežėjai veikė savo vardu, savo sąskaita, ar kurą naudojo ne tik Pareiškėjo poreikiams tenkinti, t. y., ar vežėjai, naudodamiesi Pareiškėjo suteiktomis kuro įsigijimo kortelėmis, įsigytą kurą naudojo ne vien Pareiškėjo nurodytų krovinių gabenimui. Pažymėtina, kad už tokių duomenų surinkimą bei pirminį vertinimą, remiantis Inspekcijos viršininko 2002-11-25 įsakymo Nr. 339 „Dėl užsienio apmokestinamųjų asmenų prašymų gražinti jų Lietuvos Respublikoje sumokėtą pridėtinės vertės mokestį“ nuostatomis, atsakingas vietos mokesčių administratorius (šiuo atveju – Vilniaus AVMI), nagrinėjantis užsienio apmokestinamojo asmens prašymą gražinti PVM, o centriniam mokesčių administratoriui pavesta nagrinėti mokestinius ginčus, kilusius tarp mokesčių mokėtojo ir vietos mokesčių administratoriaus (MAĮ 25 str. 1 d. 9 p., 150 ir 154 str.). Taigi, Komisijai nustačius, kad, kaip minėta, mokesčių administratorius nesurinko pakankamai faktinių duomenų, pagrindžiančių, jog Pareiškėjas kuro savo ekonominėje veikloje nenaudojo, darytina išvada, kad atitinkamus duomenis turi surinkti Vilniaus AVMI, bei juos įvertinusi, turi iš naujo spręsti dėl ginčo PVM sumos gražinimo Pareiškėjui.

Pareiškėjas su skundžiamu sprendimu nesutinka ir Komisijos prašo jį panaikinti.

Nurodo, kad nesutinka su antru Inspekcijos sprendimu, priimtu išnagrinėjus jo 2017-04-04 skundą dėl Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo Nr. (14.4) 460-598.

MAĮ 158 straipsnyje yra įtvirtintas sprendimo dėl mokesčio ginčo privalomumas, kuris reiškia, kad Komisijos priimtą sprendimą privalo vykdyti ginčo šalys, taip pat su ginču susiję tretieji asmenys. Vadinasi Komisijos įsiteisėjusį 2017-07-26 sprendimą Nr. S-161 (7-135/2017) privalo vykdyti tiek Pareiškėjas, tiek Inspekcija, tiek Vilniaus AVMI. Mokestinis ginčas dėl Pareiškėjo 2016-07-18 prašymo sugražinti Lietuvos apmokestinamiesiems asmenims sumokėtą 4485,18 Eur PVM yra galutinai išspręstas Komisijos 2017-07-26 sprendimu Nr. S-161 (7-135/2017), LVAT priėmus neskundžiamą 2018-05-29 nutartį administracinėje byloje Nr. eAS-377-1062/2018 atmeti Inspekcijos atskirąjį skundą ir palikti VAAT 2018-03-30 nutartį nepakeistą. Todėl mokestinis ginčas dėl to paties Pareiškėjo prašymo gražinti PVM negali būti iš naujo nagrinėjamas. Inspekcija skundžiamu sprendimu pavesdama Vilniaus AVMI priimti naują sprendimą dėl to paties Pareiškėjo 2016-07-18 prašymo gražinti PVM akivaizdžiai pažeidžia MAĮ 158 straipsnio imperatyvią nuostatą dėl Komisijos sprendimo privalomumo, nes Komisijos 2017-07-26 sprendimas Nr. S-161 (7-135/2017) negali būti vykdomas kitaip, nei mokesčių administratoriui priimant sprendimą patenkinti Pareiškėjo 2016-07-18 prašymą sugražinti Lietuvos apmokestinamiesiems asmenims sumokėtą 4485,18 Eur PVM.

Komisija 2017-07-26 sprendimu Nr. S-161 (7-135/2017) panaikino Inspekcijos 2017-05-04 sprendimą Nr. 69-47, t. y. priėmė sprendimą, nurodytą MAĮ 155 str. 4 dalies 2 punkte. Nurodytu sprendimu Komisija nepavedė Inspekcijai nagrinėti Pareiškėjo 2016-07-18 prašymo iš naujo. Atitinkamai Inspekcijos priimtas sprendimas pavesti Vilniaus AVMI priimti naują sprendimą dėl to paties Pareiškėjo prašymo prieštarauja Komisijos sprendimui, todėl yra neteisėtas ir naikintinas. Komisija, priimdama 2017-07-26 sprendimą Nr. S-161 (7-135/2017), nenustatė jokio teisinio ir faktinio pagrindo, kad Pareiškėjo prašymą reikėtų nagrinėti iš naujo, nes, priešingu atveju, būtų priėmusi MAĮ 155 str. 4 dalies 5 punkte nuodytą sprendimą. Būtent pastarąjį sprendimą Komisija priėmė 2018-06-06 sprendimu Nr. S-89 (7-61/2018) ir 2018-07-05 sprendimu Nr. S-109 (7-87/2018), kuriais buvo sprendžiami analogiški mokestiniai ginčai dėl Pareiškėjo prašomų gražinti PVM. Minėti Komisijos sprendimai motyvuoti tuo, kad nagrinėjamais atvejais Komisija negali priimti sprendimo iš esmės, todėl Pareiškėjo prašymus Inspekcija turėtų nagrinėti iš naujo.

Pareiškėjo teigimu, nepanaikinus skundžiamo Inspekcijos sprendimo, gali būti suponuojamas nesibaigiantis mokestinis ginčas dėl to paties Pareiškėjo 2016-07-18 prašymo, mokesčių administratoriui vis bandant surinkti įrodymus, pateisinančius sprendimą negražinti Pareiškėjui PVM. Kartą jau išnagrinėtas mokestinis ginčas negali būti nagrinėjamas dar kartą, juo labiau, neribotą skaičių kartų.

Inspekcija, savavališkai interpretuodama Komisijos sprendimo privalomumą ir skundžiamu sprendimu nustatydamą naują pagrindą netenkinti Pareiškėjo prašymo gražinti PVM, pažeidžia MAĮ bei VAĮ nuostatas.

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjo skundas tenkintinas, skundžiamas Inspekcijos sprendimas naikintinas.

Ginčas byloje yra kilęs dėl Inspekcijos 2018-06-28 sprendimo Nr. 69-74, priimto antrą kartą išnagrinėjus Pareiškėjo 2017-04-04 skundą dėl Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo Nr. (14.4) 460-598, kuriuo buvo nuspręsta negražinti Pareiškėjui 4485,18 EUR PVM permokos, teisėtumo ir pagrįstumo.

Kaip nurodyta sprendimo nustatomojoje dalyje, Inspekcija pirmą kartą išnagrinėjusi Pareiškėjo 2017-04-04 skundą mokestiniam ginčui dėl Pareiškėjo 2016-07-18 prašymo sugražinti Lietuvos apmokestinamiesiems asmenims sumokėtą 4485,18 Eur PVM, priėmė 2017-05-04 sprendimą Nr. 69-47, kuriuo Pareiškėjo 2017-04-04 skundo netenkino ir Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimą Nr. (14.4) 460-598, kuriuo buvo nuspręsta negražinti Pareiškėjui 4485,18 Eur PVM permokos, patvirtino (Inspekcijos sprendimas Nr. 1). Kaip minėta aukščiau, Komisija 2017-07-26 sprendimu Nr. S-161 (7-135/2017) ne pavedė Inspekcijai Pareiškėjo skundą nagrinėti iš naujo (tai atitiktų MAĮ 155 str. 4 dailes 5 punktą), o Inspekcijos sprendimą Nr. 1 panaikino. Atitinkamai LVAT priėmus neskundžiamą 2018-05-29 nutartį administracinėje byloje Nr. eAS-377-1062/2018 atmesti Inspekcijos atskirąjį skundą ir palikti VAAT 2018-03-30 nutartį nepakeistą, minėtas Komisijos sprendimas tiek MAĮ 158 straipsnio, tiek Administracinių bylų teisenos įstatymo 16 straipsnio pagrindu tapo privalomas vykdyti ginčo šalims, taip pat su ginču susijusiems tretiesiems asmenims.

Tačiau iš skundžiamo Inspekcijos 2018-06-28 sprendimo Nr. 69-74 (toliau – Inspekcijos sprendimas Nr. 2) matyti, kad, neatsižvelgiant į tai, kad mokestinis ginčas dėl Pareiškėjo prašymo gražinti 4485,18 Eur PVM permoką jau yra pasibaigęs, Inspekcija savo nuožiūra, klaidingai nurodžiusi, kad Pareiškėjo skundą nagrinėja, vykdydama Komisijos sprendimą, dar kartą, t. y. antrą kartą išnagrinėjo Pareiškėjo 2017-04-04 skundą dėl Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo Nr. (14.4) 460-598.

Komisija, išanalizavusi nustatytas aplinkybes, nurodo, kad ginčo atveju nesprenžia dėl vienos ir / ar antros mokesčių administratoriaus vykdomos procedūros teisėtumo ir / ar pagrįstumo. Iš bylos medžiagos matyti, kad tiek pirmuoju atveju, tiek antruoju atveju Inspekcija nagrinėjo Pareiškėjo 2017-04-04 skundą dėl Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo Nr. (14.4) 460-598, kuriuo buvo nuspręsta negražinti Pareiškėjui 4485,18 Eur PVM, pagal jo pateiktą 2016-07-18 prašymą.

Komisija pažymi, kad nagrinėjamu atveju, siekiant pasisakyti ir nuspręsti dėl skundžiamo Inspekcijos sprendimo Nr. 2 teisėtumo ir pagrįstumo, visų pirma, būtina išspręsti klausimą dėl mokesčių administratoriaus teisės *inicijuoti (pradėti)* dvi procedūras dėl vieno ir to paties Pareiškėjo 2017-04-04 skundo, nes, kaip jau minėta aukščiau, Komisija jau yra priėmusi sprendimą dėl Inspekcijos sprendimo Nr. 1 negražinti Pareiškėjui 4485,18 Eur PVM permokos ir mokestinis ginčas jau yra pasibaigęs.

Remiantis Administracinių bylų teisenos įstatymo 15 straipsniu, vienodą administracinių teismų praktiką, aiškinant ir taikant įstatymus bei kitus teisės aktus, formuoja LVAT, todėl tuos pačius teisės aktus taikantys ir aiškinantys subjektai (taip pat ir Komisija) privalo atsižvelgti į šio teismo formuojamą praktiką. LVAT 2014-11-21 nutartyje adm. byloje Nr. A⁴³⁸-1221/2014 pasisakyta, jog atsakovas (*Komisijos pastaba: centrinis mokesčių*

administratorius, Inspekcija) yra valstybinės valdžios institucija turinti įgaliojimus veikti jai priskirtoje viešojo administravimo srityje – mokesčių administravime. Toks atsakovo, kaip subjekto, pobūdis lemia, kad jo veiklą atitinkamai reglamentuoja, tiek Mokesčių administravimo įstatymas bei su jo įgyvendinimu susiję teisės aktai, tiek Viešojo administravimo įstatymas bei su jo įgyvendinimu susiję teisės aktai.

Komisija pažymi, jog Viešojo administravimo įstatymo 14 straipsnio 3 dalies 3 punkte nustatyta, kad <...> „pranešimas ar skundas nenagrinėjamas, jeigu teismas ar tas pats viešojo administravimo subjektas jau yra priėmęs sprendimą tuo pačiu klausimu ir asmuo nepateikia naujų faktinių duomenų, leidžiančių ginčyti sprendimą,“ <...>. To paties įstatymo 23 straipsnio 6 dalyje įtvirtinta analogiška nuostata minėtajai, kurioje taip pat nustatyta, kad „Skundas nenagrinėjamas, jeigu tuo pačiu klausimu teismas jau yra priėmęs sprendimą arba tas pats viešojo administravimo subjektas yra priėmęs administracinės procedūros sprendimą ir asmuo nepateikia naujų faktinių duomenų, leidžiančių ginčyti viešojo administravimo subjekto priimtą administracinės procedūros sprendimą,“ <...> (*aptariamoje LVAT administracinėje byloje administracine procedūra pripažinta mokesčių nesumokėjimu valstybei padarytos žalos išieškojimas, reiškiant civilinį ieškinį baudžiamojoje byloje, taip pat mokesčių apskaičiavimas ir nurodymas juos sumokėti, atliktas mokesčių administratoriaus pagal MAĮ nuostatas*).

LVAT minėtoje administracinėje byloje (*nors joje ir nagrinėta netapati faktinė situacija*), apibendrinęs minėtą teisinį reguliavimą, akcentavo draudimą viešojo administravimo subjektui priimti sprendimą, jeigu teismas arba jis pats jau yra priėmęs sprendimą tuo pačiu klausimu, kas lemia, jog viešojo administravimo subjektui taip pat yra draudžiama pradėti bei vykdyti dvi administracines procedūras, dėl kurių būtų priimti du galutiniai sprendimai tuo pačiu klausimu.

Ginčo atveju, kaip minėta, abu minėti Inspekcijos sprendimai yra priimti dėl Pareiškėjo 2017-04-04 skundo dėl Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo Nr. (14.4) 460-598, kuriuo buvo nuspręsta negražinti Pareiškėjui 4485,18 Eur PVM, pagal jo pateiktą 2016-07-18 prašymą.

Komisija, atsižvelgdama į aukščiau išdėstytus argumentus, daro išvadą, jog Inspekcijos veiksmai pradėti antrą administracinę procedūrą tuo pačiu klausimu – neatsižvelgiant į tai, kad mokestinis ginčas dėl Pareiškėjo prašymo gražinti 4485,18 Eur PVM permoką jau yra pasibaigęs, o, LVAT priėmus neskundžiamą 2018-05-29 nutartį administracinėje byloje Nr. eAS-377-1062/2018, Komisijos sprendimas tapo privalomas vykdyti, savo nuožiūra, be jokio faktinio ir teisinio pagrindo iš naujo, t. y. antrą kartą nagrinėti Pareiškėjo tą patį 2017-04-04 skundą dėl Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimo Nr. (14.4) 460-598, neatitinka Viešojo administravimo įstatymo 14 str. 3 d. 3 punkte ir 23 str. 6 dalyje įtvirtintų reikalavimų. Inspekcija, antrą kartą išnagrinėjusi Pareiškėjo 2017-04-04 skundą ir šioje administracinėje procedūroje priėmusi naują sprendimą (Sprendimą Nr. 2), pažeidė draudimą viešojo administravimo subjektui priimti sprendimą, jeigu teismas arba jis pats jau yra priėmęs sprendimą tuo pačiu klausimu.

Komisija pažymi, kad nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius ne tik pradėjo antrą administracinę procedūrą, tačiau klaidingai nurodė, jog šią procedūrą pradėjo (pakartotinai Pareiškėjo skundą nagrinėjo), vykdydamas įsiteisėjusį Komisijos 2017-07-26 sprendimą Nr. S-161 (7-135/2017). Tokiu būdu Inspekcijos sprendimas Nr. 2 panaikinti Vilniaus AVMI 2017-03-17 sprendimą Nr. (14.4) 460-598 ir pavesti priimti naują sprendimą naikintinas, nes administracinėje procedūroje tuo pačiu klausimu, t. y. dėl 4485,18 Eur PVM permokos Pareiškėjui negražinimo, jau buvo priimtas Inspekcijos sprendimas Nr. 1 ir mokestinis ginčas dėl šios mokesčio permokos negražinimo nepagrįstumo jau yra pasibaigęs.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2018-06-28 sprendimą Nr. 69-74.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Galiauskaitė

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Vilma Vildžiūnaitė